Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 3. decembra 2015*

„Nepogodbena odgovornost — Peticija, naslovljena na Parlament — Objava nekaterih osebnih podatkov na spletnem mestu Parlamenta — Neobstoj dovolj resne kršitve pravnega pravila, ki posameznikom podeljuje pravice“

V zadevi T-343/13,

CN, stanujoč v Brumathu (Francija), ki ga zastopa M. Velardo, odvetnik,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Evropskega nadzornika za varstvo podatkov (ENVP), ki sta ga najprej zastopali A. Buchta in V. Pozzato, nato A. Buchta, M. Pérez Asinari, F. Polverino, M. Guglielmetti in U. Kallenberger, agenti,

intervenient,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopata N. Lorenz in S. Seyr, agenta,

tožena stranka,

zaradi odškodninskega zahtevka za povračilo škode, ki naj bi tožeči stranki nastala zaradi objave nekaterih osebnih podatkov, ki se nanašajo nanjo, na spletnem mestu Parlamenta,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi S. Frimodt Nielsen, predsednik, F. Dehousse in A. M. Collins (poročevalec), sodnika,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 24. marca 2015

izreka naslednjo

* Jezik postopka: italijanščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka CN je bila do leta 2011 uradnik Sveta Evropske unije. Na Evropski parlament je 23. septembra 2009 po spletnem obrazcu, ki je dostopen na spletnem mestu Parlamenta, naslovila peticijo o podpori invalidnim družinskim članom evropskih uradnikov, o težavah, s katerimi se srečujejo evropski uradniki, ki imajo zdravstvene težave med svojo kariero, in o tem, da je Svet neustrezno obravnaval njeno datoteko.

2 Evropska komisija je bila 8. januarja 2010 v skladu s členom 202(6) Poslovnika Parlamenta (UL 2011, L 116, str. 1; v nadaljevanju: Poslovnik), ki je v različici iz julija 2014 postal člen 216(6) Poslovnika, zaprošena za pomoč.

3 Odbor Parlamenta za peticije je tožečo stranko 15. januarja 2010 obvestil, da je bilo ugotovljeno, da je njena peticija dopustna.

4 Odbor za peticije je po prejemu odgovora Komisije 15. marca 2010 odločil, da peticijo konča, in o tem 14. junija 2010 obvestil tožečo stranko.

5 Parlament je po zavrnitvi peticije na svojem spletnem mestu objavil dokument v zvezi s to peticijo z naslovom „Obvestilo poslancem“ (v nadaljevanju: obvestilo). V obvestilu je bila na kratko opisana vsebina peticije in odgovor Komisije. Natančneje, v njem je bilo navedeno ime tožeče stranke s pojasnilom, da je zbolela za hudo boleznijo, ki resno ogroža njeno življenje, in da je njen sin huje duševno ali telesno prizadet.

6 Svet je maja 2011 za tožečo stranko odredil bolniški dopust zaradi njenega zdravstvenega stanja.

7 Tožeča stranka je aprila 2012 službi Komisije „Europe direct contact centre“ poslala elektronsko sporočilo, ki je bilo 10. aprila 2012 posredovano Parlamentu. Tožeča stranka je v tem sporočilu zahtevala umik obvestila s spletnega mesta Parlamenta.

8 Parlament je 20. aprila 2012 tožeči stranki odgovoril, da je obvestilo umaknil s spleta.

9 Tožeča stranka je 31. avgusta 2012 po svojem odvetniku še enkrat podala zahtevek, saj so bili po njenem mnenju zadevni osebni podatki na spletnem mestu Parlamenta še vedno vidni.

10 Parlament je 24. septembra 2012 odgovoril, da je bila objava obvestila zakonita. Dodal je, da bodo osebni podatki tožeče stranke vseeno izbrisani s spleta, čeprav za to ni nobene pravne obveznosti.

11 Parlament je v odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča odgovoril, da so bila zadnja dejanja izbrisa pri običajnih brskalnikih izvedena 8. oktobra 2012.

12 Odvetnik tožeče stranke je 4. decembra 2012 ponovno podal zahtevek, v katerem je trdil, da so zadevni osebni podatki na spletu še vedno vidni.

13 Parlament je 10. januarja 2013 odvetniku tožeče stranke odgovoril, da meni, da je njegovo ravnanje zakonito. Dodal je, da so bili vsi dokumenti, ki so bili objavljeni na njegovem spletnem mestu, obravnavani ali pa se obravnavajo zaradi izbrisa osebnih podatkov tožeče stranke.

14 Tožeča stranka trdi, da so bili zadevni osebni podatki na spletu dostopni vsaj do zadnjenavedenega datuma.

Postopek in predlogi strank

15 Tožeča stranka je 28. junija 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

16 Evropski nadzornik za varstvo podatkov (ENVP) je 4. oktobra 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom tožeče stranke. Predsednik šestega senata je s sklepom z dne 21. novembra 2013 dovolil intervencijo. ENVP je 7. februarja 2014 vložil svojo intervencijsko vlogo. Stranki sta na to vlogo odgovorili v predpisanem roku.

17 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— Evropski uniji in Parlamentu naloži plačilo zneska 1 000 EUR za povračilo nastale premoženjske škode in 40.000 EUR za povračilo nastale nepremoženjske škode, skupaj z obrestmi po obrestni meri 6,75 %;

— Uniji in Parlamentu naloži plačilo stroškov.

18 Parlament Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

19 Splošno sodišče (šesti senat) je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni del postopka in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 stranke pozvalo k predložitvi nekaterih listin ter jim postavilo pisna vprašanja, na katera so morale odgovoriti pred obravnavo. Stranke so te zahteve izpolnile v predpisanih rokih.

20 Stranke so na obravnavi 24. marca 2015 ustno podale stališča in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

Pravo

21 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja en tožbeni razlog, ki se nanaša na nepogodbeno odgovornost Unije. Meni, da so trije pogoji, ki so potrebni za uveljavljanje take odgovornosti, v obravnavanem primeru izpolnjeni, in sicer nezakonitost ravnanja Parlamenta, obstoj škode ter obstoj vzročne zveze med nezakonitostjo in škodo.

22 ENVP podpira predloge tožeče stranke v delu, v katerem se nanašajo na nezakonitost ravnanja Parlamenta.

23 Parlament meni, da je tožba v celoti neutemeljena.

1. *Nezakonitost ravnanja Parlamenta*

Trditve strank

24 Tožeča stranka najprej trdi, da je v skladu s sodno prakso uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Unije, kadar pride na področju, na katerem ima zadevna institucija široko diskrecijsko pravico, do nezakonitosti, pogojeno z ugotovitvijo dovolj resne kršitve pravnega pravila, ki posameznikom podeljuje pravice. Odločilno merilo za ugotovitev dovolj resne kršitve je, da je institucija očitno in resno kršila meje svoje diskrecijske pravice.

25 Nasprotno pa po mnenju tožeče stranke v primeru, ko ima institucija le precej omejeno diskrecijsko pravico ali je celo nima, za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve zadostuje že zgolj kršitev prava Unije.

26 Tožeča stranka meni, da Parlament, kar zadeva odločitev o objavi obvestila na spletnem mestu Parlamenta, glede na pravni okvir, ki se uporabi (člen 8 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), člen 8(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, člen 22 Konvencije Združenih narodov o pravicah invalidov, sprejete 13. decembra 2006, ki jo je Unija ratificirala 23. decembra 2010; v nadaljevanju: Konvencija o pravicah invalidov) in Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 26, str. 102)), nima nikakršne diskrecijske pravice.

27 Tožeča stranka trdi, da je Parlament z objavo podatkov o njenem zdravstvenem stanju, zdravstvenem stanju njenega sina in o njenem poklicnem življenju kršil te določbe.

28 Tožeča stranka se zlasti sklicuje na člene 5(d), 10 in 16 Uredbe št. 45/2001. Iz dokumenta, v katerem je soglašala z javnim obravnavanjem njene peticije, naj ne bi izhajalo, da je s tem nedvomno privolila tudi v objavo osebnih podatkov ali da je izrecno privolila v objavo podatkov o njenem zdravstvenem stanju in o tem, da je eden od članov njene družine invalid.

29 Dalje, čeprav je tožeča stranka zahtevala odstranitev osebnih podatkov s spletnega mesta Parlamenta, naj bi ta njen zahtevek sprva zavrnil in naj bi mu ugodil šele po posredovanju njenega odvetnika, kar je v nasprotju s pravico do izbrisa osebnih podatkov. Poleg tega naj bi Parlament z ugoditvijo zahtevku za izbris podatkov implicitno priznal nezakonitost objave. Člen 16 Uredbe št. 45/2001 naj bi namreč določal le izbris podatkov, katerih obdelava je nezakonita.

30 Razkritja osebnih podatkov o zdravstvenem stanju in o dejstvu, da je eden od družinskih članov invalid, naj se ne bi moglo upravičiti z obveznostjo Parlamenta glede preglednosti. Kljub predpostavki, da pomeni objava povzetka peticij z namenom obveščanja o dejavnostih institucij Unije, interes, ki ga je treba zaščititi, naj bi bila kršitev pravic tožeče stranke nesorazmerna.

31 Tožeča stranka je v repliki dodala, da je Parlament kršil tudi člen 12 Sklepa Predsedstva z dne 22. junija 2005 o izvedbenih pravilih v zvezi z Uredbo št. 45/2001 (UL C 308, str. 1; v nadaljevanju: Izvedbena pravila za Uredbo št. 45/2001), ki določa, da je treba na zahtevek za izbris odgovoriti v roku petnajstih delovnih dni in da je treba izbris, če je zahtevek sprejet, izvršiti „brez odlašanja“. V obravnavanem primeru pa naj bi postopek trajal skoraj deset mesecev.

32 Tožeča stranka meni, da člen 203 Poslovnika niti ne nalaga niti ne dopušča objave podatkov, kakršni so ti iz tega primera. Dodatno naj Poslovnik, ki je akt notranje organizacije, ne bi smel odstopati od Uredbe št. 45/2001.

33 Parlament meni, da je ravnal zakonito.

34 Kar zadeva začetno fazo javne obravnave peticije, Parlament trdi, da je ravnal v skladu z določbami členov 5(b) (obdelava zaradi skladnosti s pravno zavezo), 5(d) (obdelava na podlagi nedvoumne privolitve), 10(2)(a) (izrecna privolitev k obdelavi občutljivih podatkov) in 10(2)(d) (obdelava občutljivih podatkov, ki jih zadevni posameznik očitno naredi javne) Uredbe št. 45/2001.

35 Prvič, natančneje glede trditve, ki se nanaša na člen 5(b) Uredbe št. 45/2001, Parlament opozarja, da člen 203 Poslovnika (postal člen 217) kot splošno pravilo določa objavo peticij. V skladu s členom 201(9) (poslal člen 215(9)) tega poslovnika postanejo peticije praviloma javni dokument, Parlament pa lahko zaradi preglednosti objavi ime vlagatelja peticije in njeno vsebino. Zato naj bi

vložitev peticije načeloma pomenila njeno objavo, kar naj bi preostalim državljanom omogočilo, da s podpisom izrazijo podporo peticiji. Parlament trdi tudi, da se v skladu s členoma 10 PEU in 11 PEU ter členoma 15 PDEU in 232 PDEU te dejavnosti načeloma odvijajo javno.

36 Drugič, Parlament meni, da je bila obdelava osebnih podatkov v skladu s členom 5(d) Uredbe št. 45/2001, glede na to, da je tožeča stranka nedvoumno privolila k javni obravnavi svoje peticije. Tožeča stranka naj bi bila pravilno poučena in naj ne bi izrabila možnosti, ki ji je bila ponujena, da zaprosi za anonimno ali zaupno obravnavo njene peticije.

37 Tretjič, Parlament trdi, da privolitev tožeče stranke v zgoraj opisanih okoliščinah pomeni izrecno privolitev v obdelavo občutljivih podatkov v smislu člena 10(2)(a) Uredbe št. 45/2001.

38 Kar zadeva fazo po objavi podatkov, na katere se nanaša zahtevek za izbris, Parlament navaja, da je bistveni pogoj, da lahko zadevna oseba zahteva izbris svojih podatkov na podlagi člena 16 Uredbe št. 45/2001, ta, da je obdelava teh podatkov nezakonita, za kar pa naj ne bi šlo v tem primeru. Parlament naj bi kljub temu zgolj iz vljudnosti izbrisal podatke o tožeči stranki.

39 Parlament poleg tega trdi, da v Uredbi št. 45/2001 ni nobene določbe o možnosti umika dane privolitve. Če bi bil tak umik mogoč, naj bi lahko učinkoval le za naprej. Poleg tega naj bi bilo nekatere podatke, kakršni so podatki iz zapisnikov sej Parlamenta, objavljenih v *Uradnem listu Evropske unije*, nemogoče izbrisati z učinkom za nazaj.

40 ENVP se v intervencijski vlogi osredotoča na pogoj v zvezi z domnevno nezakonitim ravnanjem Parlamenta.

41 ENVP meni, da mora biti privolitev, da lahko šteje za veljavno, informirana in specifična, in sicer se mora nanašati na postopek obdelave, o katerem je bil posameznik obveščen. ENVP meni, da v obravnavanem primeru ta pogoj ni bil izpolnjen. Nobena od informacij, navedenih v spletnem obrazcu, naj vlagatelja peticije ne bi jasno obveščala o natančnih posledicah predvidene obdelave. Natančneje, nikjer v tem obrazcu naj ne bi bilo navedeno, da bodo občutljivi podatki dostopni na spletu. ENVP dodaja, da je s členom 10(2)(a) Uredbe št. 45/2001 glede na člen 5(d) navedene uredbe določeno dodatno varstvo z zahtevo, da morajo biti med informacijami, s katerimi je treba seznaniti osebo, da se od nje pridobi privolitev, jasno navedeni občutljivi podatki in predvideni postopek njihove obdelave. Po mnenju ENVP bi se členu 5(d) te uredbe z vsakršno drugačno razlago odvzelo pomen.

42 ENVP ob upoštevanju navedenega meni, da Parlament ni pridobil izrecne privolitve tožeče stranke v smislu člena 10(2)(a) Uredbe št. 45/2001.

Presoja Splošnega sodišča

43 V skladu s členom 340, drugi odstavek, PDEU „[v] primeru nepogodbene odgovornosti […] Unija v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, nadomesti kakršno koli škodo, ki so jo povzročile njene institucije ali njeni uslužbenci pri opravljanju svojih dolžnosti“.

44 Sodišče je razsodilo, da je nepogodbena odgovornost Unije za nezakonito ravnanje njenih organov v smislu člena 340, drugi odstavek, PDEU podana ob izpolnitvi vseh pogojev, in sicer nezakonitosti ravnanja, ki se očita instituciji, obstoja škode ter vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (sodbi z dne 11. julija 1997, Oleifici Italiani/Komisija, T-267/94, Recueil, EU:T:1997:113, točka 20, in z dne 9. septembra 2008, MyTravel/Komisija, T-212/03, ZOdl., EU:T:2008:315, točka 35). Pogoj nezakonitega ravnanja institucij Unije zahteva dovolj resno kršitev pravnega pravila, katerega cilj je dati pravice posameznikom (zgoraj navedena sodba MyTravel/Komisija, EU:T:2008:315, točka 37).

Odločilno merilo za ugotovitev dovolj resne kršitve prava Unije je, da je institucija Unije očitno in resno prekoračila meje svoje diskrecijske pravice (sodba z dne 5. marca 1996, Brasserie du pêcheur in Factortame, C-46/93 in C-48/93, Recueil, EU:C:1996:79, točka 55).

45 Glede pogoja v zvezi z nezakonitostjo ravnanja institucij je treba preveriti, prvič, ali pravna pravila, na katera se sklicuje tožeča stranka, podeljujejo pravice posameznikom, in drugič, ali je Parlament dovolj resno kršil ta pravila.

46 Tožeča stranka se v tožbi sklicuje na določbe o varstvu osebnih podatkov iz Listine o temeljnih pravicah, Uredbe št. 45/2001 in Izvedbenih pravil za Uredbo št. 45/2001 na eni strani ter na določbe o varstvu zasebnega življenja iz EKČP in Konvencije o pravicah invalidov na drugi.

Pravila o varstvu osebnih podatkov

47 Ugotoviti je treba, da je pravica do varstva osebnih podatkov iz člena 8 Listine o temeljnih pravicah, kar zadeva akte institucij in organov Unije, podrobneje urejena z Uredbo št. 45/2001, kar natančneje zadeva Parlament, pa z Izvedbenimi merili za Uredbo št. 45/2001. Cilj teh različnih določb je posameznikom podeliti pravice. Zato se tožeča stranka v okviru odškodninske tožbe nanje lahko sklicuje.

48 Glede obstoja zatrjevane dovolj resne kršitve teh pravil se trditve tožeče stranke v bistvu nanašajo na uporabo Uredbe št. 45/2001 in njena izvedbena pravila. Tožeča stranka zlasti ne izpodbija skladnosti teh pravil s pravico iz Listine o temeljnih pravicah. Zato v nasprotju z navedbami tožeče stranke sodba z dne 9. novembra 2010, Volker und Markus Schecke in Eifert (C-92/09 in C-93/09, ZOdl., EU:C:2010:662), za rešitev tega spora ni upoštevna.

49 Dodatno je v skladu s sodno prakso iz prvega stavka uvodne izjave 15 Uredbe št. 45/2001 razvidno, da napotitev na druge določbe ni potrebna pri obdelavi, ki se opravi pri opravljanju dejavnosti, ki spadajo na področje uporabe te uredbe, saj se v takih primerih očitno uporabi Uredba št. 45/2001 (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Bavarian Lager, C-28/08 P, ZOdl., EU:C:2010:378, točka 62). Zato je treba za odločitev o tej tožbi preučiti določbe Uredbe št. 45/2001 in njena izvedbena pravila.

50 Iz sodne prakse izhaja, da je treba pojem „podatki v zvezi z zdravjem“ razlagati široko, tako da vključuje informacije v zvezi z vsemi vidiki zdravja osebe – fizičnimi in psihičnimi (glej po analogiji sodbo z dne 6. novembra 2003, Lindqvist, C-101/01, ZOdl., EU:C:2003:596, točka 50, ki se nanaša na Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355)). Vendar tega pojma ni mogoče razširiti tako, da bi se z njim zajeli izrazi, ki ne vključujejo nikakršnega razkritja podatka v zvezi z zdravjem ali zdravstvenim stanjem posameznika (glej v tem smislu sodbo z dne 31. maja 2005, Dionyssopoulou/Svet, T-105/03, ZOdl., EU:T:2005:189, točka 33).

51 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba najprej preizkusiti prvotno objavo zadevnih osebnih podatkov, nato pa še odgovor Parlamenta na zahtevek tožeče stranke za umik teh podatkov s spletnega mesta Parlamenta.

– Objava osebnih podatkov na spletu

52 Najprej je treba ugotoviti, da je Parlament v tem primeru izvedel niz postopkov obdelave osebnih podatkov v smislu člena 2(b) Uredbe št. 45/2001. Širjenje osebnih podatkov, vključno z objavo na spletu, je tak postopek obdelave v smislu navedene določbe.

53 V obvestilu, ki je bilo objavljeno na spletnem mestu Parlamenta, je bilo med drugim navedeno, da je tožeča stranka, ki je bila poimensko navedena, nedavno zbolela za hudo boleznijo, ki lahko ogrozi njeno življenje, in da je njen sin invalid. V obvestilu so bili tudi nekateri podatki o karieri tožeče stranke.

54 Zato je mogoče ugotoviti, da se je obdelava podatkov, ki jo je opravil Parlament, nanašala na osebne podatke tožeče stranke (zlasti podatke o njeni karieri) ter na občutljive osebne podatke o zdravju tožeče stranke in njenega sina. Obdelavo teh dveh skupin osebnih podatkov je treba obravnavati ločeno.

55 Na prvem mestu, obdelavo občutljivih osebnih podatkov tožeče stranke je treba preučiti na podlagi člena 10 Uredbe št. 45/2001.

56 V skladu s členom 10(1) Uredbe št. 45/2001 je obdelava osebnih podatkov v zvezi z zdravjem prepovedana. Vendar v skladu s členom 10(2)(a) navedene uredbe ta prepoved med drugim ne velja, če da posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, svojo izrecno privolitev.

57 V tem okviru je treba spomniti, da člen 2(h) Uredbe št. 45/2001 privolitev posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, opredeljuje kot „vsako prostovoljno dano posebno in informirano navedbo njegovih želja [svobodno, specifično in informirano izjavo volje], s katero posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, izrazi svoje soglasje z obdelavo osebnih podatkov, ki se nanašajo nanj“.

58 V tem primeru je treba ugotoviti, ali je tožeča stranka – kakor trdi Parlament – izrecno privolila v objavo svojih občutljivih osebnih podatkov na spletu.

59 Glede na to, da člen 2(h) Uredbe št. 45/2001 ne določa nobenega pogoja glede oblike, je mogoče vložitev peticije v obravnavanem primeru šteti za izjavo volje tožeče stranke.

60 Poleg tega tožeča stranka ne navaja nikakršne okoliščine, ki bi lahko vzbudila dvom o dejstvu, da je bila peticija vložena prostovoljno, brez prisile, sile, grožnje ali prevare.

61 Ta določba zahteva tudi, da je privolitev specifična, in sicer vezana na postopek obdelave (ali niz postopkov obdelave) z natančno določenim ciljem. V skladu z navedeno določbo mora biti tudi privolitev, da se lahko šteje za veljavno, informirana, kar pomeni, da ima posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, v trenutku, ko poda svojo privolitev, na voljo bistvene informacije, ki se nanašajo na temeljne vidike obdelave, glede na okoliščine obravnavanega primera.

62 Nazadnje, kakor je razvidno iz člena 10(2)(a) Uredbe št. 45/2001, mora biti privolitev, ki se nanaša na obdelavo občutljivih podatkov, izrecna. Z drugimi besedami, ta privolitev mora biti podana namerno in nanjo ni mogoče implicitno sklepati iz dejanj posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki.

63 Zadevni primer je treba obravnavati ob upoštevanju teh ugotovitev.

64 Ugotoviti je treba, da je na spletnem mestu Parlamenta za vlagatelje peticije napotilo, naj pred vložitvijo peticije preberejo „spletno pomoč“. V „spletni pomoči“ je bilo pod rubriko „objava peticije“ navedeno:

„Vlagatelji peticije se morajo zavedati, da so zapisniki sej objavljeni v Uradnem listu in da so zato nekateri podatki, kot sta ime vlagatelja peticije in številka peticije, dostopni na spletu. To vpliva tudi na varstvo osebnih podatkov in vlagatelje peticij je treba na to posebej opozoriti. Če kot vlagatelj peticije ne želite, da se vaše ime objavi, bo Evropski parlament spoštoval vašo pravico do spoštovanja zasebnega življenja. Vendar je treba to v peticiji jasno in izrecno zahtevati. Prav tako je treba jasno zahtevati, če želite, da se vaša peticija obravnava zaupno. Odbor za peticije je zavezan k preglednosti,

zato se lahko njegove seje spremljajo po spletu. Razprave je torej mogoče spremljati na spletnem mestu Evropskega parlamenta s katerega koli računalnika. Splošno pravilo je, da so seje odbora javne. Vlagatelji peticij lahko pri obravnavi njihove peticije na njih sodelujejo, če so za to zaprosili.“

65 Poleg tega je tožeča stranka ob vložitvi peticije na spletnem mestu Parlamenta izpolnila obrazec, v katerem je na ta vprašanja odgovorila pritrdilno:

„Če odbor za peticije ugotovi, da je vaša peticija dopustna, ali se strinjate, da se ta obravnava javno?“

„Ali se strinjate, da se vaše ime vpiše v javni register, ki je dostopen na spletu?“

66 Poleg tega je treba upoštevati tudi naslednja dejstva.

67 Prvič, Splošno sodišče mora upoštevati sistematiko in cilj pravice do peticije, naslovljene na Parlament, ki je podeljena s členoma 24 PDEU in 227 PDEU. Pravica do peticije je izrecno zasnovana kot instrument udeležbe v demokratičnem življenju, katerega cilj je preglednost, da se preostalim državljanom omogoči izraziti podporo peticiji in tako sprožiti javno razpravo. Dodatno je treba upoštevati člena 15 PDEU in 232 PDEU, ki določata, da je delovanje Parlamenta načeloma javno. Pravila o izvajanju pravice do peticije in zlasti pravila iz člena 201 ter naslednjih Poslovnika (postali členi 215 in naslednji) je torej treba uporabljati v tem kontekstu.

68 Drugič, pri pojmu „javna obravnava“ je treba upoštevati njegov običajni pomen za povprečno osebo v trenutku, ko mora ta pri vložitvi peticije izpolniti obrazec.

69 Tretjič, spomniti je treba, da je Parlament ob vložitvi tožečo stranko seznanil s tem, da lahko zahteva anonimno oziroma zaupno obravnavo peticije, da so zapisniki objavljeni v Uradnem listu, da so „nekateri podatki“, vključno z imenom vlagatelja peticije, dostopni na spletu in da je na spletu dostopen javni register ter da je mogoče seje odbora za peticije spremljati po spletu.

70 Četrtič, poudariti je treba posebno vsebino zadevne peticije, in sicer dejstvo, da institucija Unije pri odločitvah o njeni karieri domnevno ni ustrezno upoštevala bolezni tožeče stranke (in invalidnosti njenega sina), kar je vprašanje, ki je načeloma v javnem interesu. Dodati je treba, da je bilo v potrditvi prejema izrecno navedeno, da se peticija nanaša ravno na te preudarke. Zato se je objava teh informacij nanašala na posebno vsebino peticije, in ne na postranske ali odvečne elemente.

71 V zvezi s tem člen 201(9) Poslovnika določa, da „[k]o so peticije registrirane, postanejo praviloma javni dokument in Parlament lahko zaradi preglednosti objavi ime predlagatelja peticije in njeno vsebino“. Odstavek 10 istega člena določa, da lahko „[p]redlagatelj peticije […] ne glede na določbe odstavka 9 zahteva, da se njegovo ime zaradi varovanja zasebnosti ne objavi, Parlament pa mora tej zahtevi ugoditi“.

72 Člen 203 Poslovnika o objavi peticij določa:

„1. Peticije, vpisane v register iz člena [201](6), in najpomembnejše odločitve glede postopka obravnave posameznih peticij se razglasijo na plenarnem zasedanju. Objave se vpišejo v zapisnik.

2. Naslov in povzetek besedil peticij, vpisanih v register, ter besedila mnenj in najpomembnejših odločitev, posredovanih v zvezi z obravnavo peticij, so javnosti na voljo v podatkovni bazi, če se predlagatelj peticije s tem strinja. Zaupne peticije se hranijo v arhivu Parlamenta, kjer so vsem poslancem na voljo za preučitev.“

73 Natančneje, peticije so načeloma javni dokumenti, čeprav se lahko na zahtevo zadevne osebe od tega pravila odstopi. Kakor je na obravnavi poudaril Parlament, bi vsaka drugačna ugotovitev zanj pomenila obveznost cenzure vsebine peticije, ki jo je vložila tožeča stranka.

74 Zato je treba v tem primeru na podlagi vseh posebnih okoliščin, povzetih v točkah od 64 do 73 zgoraj, ugotoviti, da je tožeča stranka podala „svobodno in informirano izjavo volje“. Razumno pozoren vlagatelj peticije bi namreč s pozornim branjem informacij, ki jih zagotavlja Parlament, lahko presodil obseg svojega dejanja in njegove posledice. Poleg tega je bila izjava volje specifična, saj je Parlament tožečo stranko obvestil o tem, da bo njena pritožba, katere predmet je neločljivo povezan s preudarki iz točke 70 zgoraj, dostopna na spletu. Nazadnje, tožeča stranka je z označitvijo polj v obrazcu glede javne obravnave in vpisa v register, dostopen na spletu, podala izrecno privolitev, ne da bi bilo na to privolitev treba posredno sklepati iz katerega koli dejanja.

75 Zaradi vseh teh okoliščin se ta primer bistveno razlikuje od dejanskega stanja v zadevi V/Parlament (sodba z dne 5. julija 2011, V/Parlament, F-46/09, ZOdl. JU, EU:F:2011:101, točka 138), v kateri posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ni podal nikakršne privolitve, da Komisija Parlamentu posreduje njegove zdravstvene podatke.

76 Na podlagi vseh teh ugotovitev Splošno sodišče ugotavlja, da je tožeča stranka v tem primeru izrecno privolila v objavo zadevnih občutljivih podatkov v smislu člena 10(2)(a) Uredbe št. 45/2001.

77 Na drugem mestu, glede osebnih podatkov, ki ne spadajo med podatke, navedene v členu 10(1) Uredbe št. 45/2001 (kot so podatki o karieri tožeče stranke), je treba navesti, da za njihovo obdelavo velja ureditev iz člena 5 Uredbe št. 45/2001. V skladu s členom 5(d) te uredbe se podatki lahko obdelujejo, le če je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, nedvoumno dal svojo privolitev. Z drugimi besedami, podatki se lahko obdelujejo, če je posameznik, na katerega se nanašajo, v to gotovo in nedvomno privolil.

78 Ugotoviti je treba, da člen 10(2)(a) Uredbe št. 45/2001 zahteva izrecno privolitev, člen 5(d) navedene uredbe pa zahteva nedvoumno dano privolitev. Kakor je navedel ENVP, je ob upoštevanju narave občutljivih osebnih podatkov razumno sklepati, da pogoji za privolitev v smislu člena 5(d) Uredbe št. 45/2001 ne morejo biti strožji od pogojev iz člena 10(2)(a) navedene uredbe.

79 Zato je treba upoštevati ugotovitve iz točk od 57 do 74 zgoraj, ki jih je treba smiselno uporabiti v obravnavanem primeru za obdelavo drugih osebnih podatkov, ki niso občutljivi osebni podatki tožeče stranke. Glede cilja peticije je treba zlasti poudariti, da se je ta izrecno nanašala na dejstvo, da institucija Unije pri odločanju o karieri tožeče stranke ni ustrezno upoštevala njenega osebnega položaja.

80 V teh okoliščinah Splošno sodišče ugotavlja, da je tožeča stranka nedvoumno podala „svobodno, specifično in informirano izjavo volje“, da Parlament obdela njene osebne podatke in da jih v okviru obravnave peticije tudi objavi.

81 Kakor je razvidno iz besedila člena 5 Uredbe št. 45/2001, razlogi za obdelavo podatkov iz tega člena niso kumulativni, zato ni treba preizkusiti, ali je bila obdelava osebnih podatkov utemeljena tudi s katero od preostalih določb, na katero se sklicuje Parlament.

82 Na podlagi navedenega Splošno sodišče ugotavlja, da Parlament z objavo zadevnih osebnih podatkov na spletu ni dovolj resno kršil pravnega pravila.

83 Na tretjem mestu, ugotoviti je treba, da obvestilo v delu, v katerem je navedeno, da je sin tožeče stranke težje duševno ali telesno prizadet, vsebuje tudi občutljive osebne podatke o zadnjenavedenem, čeprav ta v obvestilu ni poimensko naveden.

84 Ker ni nobene navedbe, da je tožeča stranka zakonita zastopnica svojega sina, z njeno izrecno privolitvijo ni mogoče upravičiti obdelave teh podatkov s strani Parlamenta na podlagi člena 10(2)(a) Uredbe št. 45/2001.

85 Vendar sin tožeče stranke ni stranka v tem postopku. Poleg tega, kakor je bilo pravkar ugotovljeno, ni nikakršnega dokaza, da je tožeča stranka zakonita zastopnica svojega sina ali da je bila pooblaščena za vložitev tožbe v njegovem imenu.

86 V zvezi s tem je treba spomniti, da mora biti v skladu s sodno prakso za zagotovitev polnega učinka pogoja v zvezi s kršitvijo pravnega pravila, ki posameznikom podeljuje pravice, varstvo, ki ga to pravilo zagotavlja posamezniku, ki se nanj sklicuje, učinkovito in da je torej ta posameznik med tistimi, ki jim zadevno pravilo podeljuje pravice. Kot podlage za odškodnino pa ni mogoče šteti pravila, ki pred nezakonitostjo ne zagotavlja varstva posamezniku, ki se nanj sklicuje, ampak nekemu drugemu posamezniku (sodbi z dne 12. septembra 2007, Nikolaou/Komisija, T-259/03, EU:T:2007:254, točka 44, in z dne 9. julija 2009, Ristic in drugi/Komisija, T-238/07, EU:T:2009:263, točka 60). Iz tega sledi, da se tožeča stranka v okviru svoje odškodninske tožbe ne more sklicevati na nezakonitosti, ki izhajajo iz domnevne kršitve pravic tretje osebe, in sicer njenega sina.

– Po zahtevku za izbris podatkov s spletnega mesta

87 Presoditi je torej treba, ali je mogoče ravnanje Parlamenta po zahtevku za izbris osebnih podatkov tožeče stranke z njegovega spletnega mesta opredeliti kot dovolj resno kršitev pravnega pravila, ki posameznikom podeljuje pravice.

88 Tožeča stranka meni, da je Parlament njen zahtevek za izbris osebnih podatkov z njegovega spletnega mesta sprva zavrnil in da mu je ugodil šele po posredovanju njenega odvetnika, s čimer je kršil pravico do izbrisa osebnih podatkov. Poleg tega naj bi dejstvo, da je Parlament pristal na izbris podatkov, pomenilo, da je implicitno priznal nezakonitost njihove objave. Nazadnje, tožeča stranka dodaja, da je Parlament kršil člen 12 Izvedbenih pravil za Uredbo št. 45/2001.

89 Na podlagi trditev tožeče stranke je treba v bistvu obravnavati dve vprašanji: prvič, ali je tožeča stranka imela pravico doseči izbris svojih osebnih podatkov, in drugič, ali je Parlament njen zahtevek obravnaval skrbno.

90 Glede prvega vprašanja je treba ugotoviti, da člen 16 Uredbe št. 45/2001 podeljuje pravico doseči izbris osebnih podatkov, če je njihova obdelava nezakonita (glej v tem smislu sodbo z dne 16. septembra 2009, Vinci/ECB, F-130/07, ZOdl., EU:F:2009:114, točki 66 in 67), s čimer se strinja tudi tožeča stranka. Zato se pri utemeljitvi zahtevka za izbris ni mogoče sklicevati na to določbo, če je obdelava osebnih podatkov zakonita, za kar gre v tem primeru (glej točko 52 in naslednje). Dejstvo, da je Parlament zahtevku ugodil, še ne pomeni priznanja nezakonitosti prvotne objave. V zvezi s tem je treba spomniti, da je Parlament pojasnil, da je podatke izbrisal iz vljudnosti.

91 Poleg tega je treba ugotoviti, da ima v skladu s členom 18 Uredbe št. 45/2001 posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, pravico, da iz nujnih in legitimnih razlogov v zvezi s svojim posebnim položajem kadar koli ugovarja obdelavi podatkov, ki se nanašajo nanj, razen, med drugim, kadar je dal svojo nedvoumno privolitev v smislu člena 5(d) te uredbe.

92 Poleg tega, ker je obdelava podatkov v tem primeru temeljila na privolitvi zadevnega posameznika, je treba ugotoviti tudi, da Uredba št. 45/2001 ne določa izrecno možnosti umika prvotno dane privolitve.

93 Na podlagi teh ugotovitev Splošno sodišče ugotavlja, da se tožeča stranka ne more sklicevati na pravico do izbrisa zadevnih osebnih podatkov na podlagi Uredbe št. 45/2001. Dodati je treba, da tožeča stranka v zvezi z zahtevkom za izbris ni veljavno navedla nobene druge podlage. Vsekakor je treba spomniti, da je Parlament, čeprav za to ni bilo nikakršne zavezujoče obveznosti, izbrisal podatke s svojega spletnega mesta.

94 Nazadnje je treba ugotoviti, da se je zadeva, v kateri je bila izdana sodba z dne 13. maja 2014, Google Spain in Google (C-131/12, ZOdl., EU:C:2014:317) o „pravici biti pozabljen“ na spletu, nanašala na dejanski in pravni okvir, ki se zelo razlikuje od okvira iz obravnavane zadeve. Natančneje, čeprav je Sodišče v navedeni sodbi v bistvu ugotovilo, da lahko pod določenimi pogoji taka pravica obstaja, je treba ugotoviti, da se določbe Direktive 95/46, na katere je Sodišče oprlo obrazložitev (in sicer na člene 7(f), 12(b) in 14, prvi odstavek, točka (a), Direktive 95/46) znatno razlikujejo od teh iz obravnavanega primera, ki se nanaša zlasti na vprašanje privolitve posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki. Spomniti je namreč treba, da v nasprotju z obravnavanim primerom, posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, v zadevi Google ni privolil v prvotno objavo svojih osebnih podatkov.

95 Kar zadeva drugo vprašanje, tožeča stranka ni navedla kršitve pravnega pravila ali načela za primer, če bi bila prvotna objava podatkov s strani Parlamenta zakonita, kot je bilo v navedenem primeru.

96 Najprej je treba ugotoviti, da člen 12 Izvedbenih pravil za Uredbo št. 45/2001 o pravici do izbrisa v odstavku 3 določa:

„Upravljavec obdelave podatkov mora odgovoriti v roku petnajstih delovnih dni od prejema zahtevka za izbris. Če je zahtevek sprejet, ga mora izvršiti brez odlašanja. Če upravljavec obdelave podatkov meni, da je zahtevek neutemeljen, mora o tem v roku petnajstih delovnih dni obvestiti posameznika z obrazloženim pismom.“

97 Iz te določbe sledi, da ima Parlament na voljo 15 delovnih dni, da odgovori na zahtevek za izbris, ne glede na njegovo utemeljenost oziroma neutemeljenost. V tem primeru je tožeča stranka zahtevek poslala na službo Komisije „Europe direct contact centre“, ki ga je 10. aprila 2012 posredovala Parlamentu. Ta je nanj odgovoril v predpisanem roku. V nasprotju s trditvami tožeče stranke Parlament njenega zahtevka ni nikdar zavrnil. V resnici je Parlament, kot je razvidno iz odgovorov z dne 20. aprila 2012, 24. septembra 2012 in 10. januarja 2013, izbrisu ugodil, pri tem pa pravilno poudaril, da je bila objava zakonita.

98 Osebni podatki so bili izbrisani približno 8. oktobra 2012 po mnenju Parlamenta oziroma 10. januarja 2013 po mnenju tožeče stranke.

99 Parlament je v svojo obrambo navedel, da je potreboval nekaj časa, da je našel dokumente, v katerih so bili podatki tožeče stranke, in da je sprejel potrebne tehnične ukrepe. Kakor je Parlament v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča pojasnil na obravnavi, je popoln izbris s spleta tehnično zahteven postopek. Splošno sodišče meni, da je čas, ki ga je Parlament potreboval za izbris zadevnih podatkov, pri čemer so morale večkrat posredovati njegove tehnične službe, mogoče razložiti s temi tehničnimi zapleti in da Parlament sprva ni zavrnil zahtevka tožeče stranke.

100 Ugotoviti je treba, da člen 12(3) Izvedbenih pravil za Uredbo št. 45/2001 določa, da se v primeru ugoditve zahtevku izbris izvrši brez odlašanja. Ta določba se namreč nanaša na položaje, v katerih se zahtevku ugodi, ker je utemeljen, in sicer ker je bila obdelava osebnih podatkov nezakonita. V teh okoliščinah je razumljivo, da ga je treba izvršiti brez odlašanja. Nasprotno pa v primeru, kakršen je obravnavani, ko zahtevek ni utemeljen, ampak se mu ugodi iz vljudnosti, ni razloga, da bi ga bilo treba izvršiti „brez odlašanja“. V tem primeru je Parlament zavezan le, da svojo zavezo izvrši v razumnem roku. Splošno sodišče ob upoštevanju pojasnil Parlamenta ugotavlja, da ta v obravnavanem primeru pri obravnavi zahtevka za izbris, vključno z njegovo izvršitvijo, ni ravnal nezakonito.

101 Splošno sodišče na podlagi navedenega ugotavlja, da Parlament po tem, ko je tožeča stranka vložila zahtevek za izbris, ni dovolj resno kršil pravnega pravila.

Pravila o varstvu zasebnega življenja

102 Glede določb o varstvu zasebnega življenja, na katere se sklicuje tožeča stranka, je treba ugotoviti, da so v skladu s členom 6(3) PEU temeljne pravice, kakor jih zagotavlja EKČP, kot splošna načela del prava Unije, ne glede na to, da Unija ni pogodbenica EKČP. Konvencijo o pravicah invalidov pa je Unija ratificirala.

103 Vendar je treba ne glede na vprašanje, ali – ob upoštevanju njune narave in sistematike (sodbi z dne 23. novembra 1999, Portugalska/Svet, C-149/96, Recueil, EU:C:1999:574, točka 47, in z dne 3. februarja 2005, Chiquita Brands in drugi/Komisija, T-19/01, ZOdl., EU:T:2005:31, točka 114) – so v EKČP in Konvenciji o pravicah invalidov določbe, katerih cilj je posameznikom podeliti pravice, ugotoviti, da se tožeča stranka le sklicuje na kršitev člena 22 Konvencije o pravicah invalidov, ne da bi v podporo tej trditvi navedla kakršen koli argument.

104 Smiselno enako velja za zatrjevano kršitev člena 8 EKČP. V zvezi s tem se tožeča stranka omejuje na navedbo treh sodb Evropskega sodišča za človekove pravice, iz katerih je po njenem mnenju razvidno, da pravica do spoštovanja zasebnega življenja vključuje pravico do varovanja tajnosti podatkov o zdravstvenem stanju (sodba Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 4. decembra 2008 v zadevi S. in Marper proti Združenemu kraljestvu, št. 30562/04 in 30566/04) in pravico do nerazkritja podatkov o poklicnem življenju (sodbi Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 16. februarja 2000 v zadevi Amman proti Švici, št. 27798/95, in z dne 4. maja 2000 v zadevi Rotaru proti Romuniji, št. 28341/95). Vendar se te sodbe nanašajo na položaje, ki se zelo razlikujejo od položaja v obravnavanem primeru, in sicer na hrambo biometričnih podatkov oseb, ki so bile osumljene izvršitve kaznivega dejanja, prisluškovanje službenemu telefonskemu pogovoru in oblikovanje kartoteke s strani javnih organov, v kateri so različni osebni podatki.

105 Poleg tega se tudi sodba z dne 5. oktobra 1994, X/Komisija (C-404/92 P, Recueil, EU:C:1994:361), ki jo tožeča stranka navaja v podporo svojim trditvam, nanaša na zelo drugačno vprašanje, in sicer na zavrnitev Komisije, da zaposli osebo po tem, ko so bili opravljeni testi, iz katerih je bilo mogoče sklepati, da je okužena z virusom aidsa, kljub nestrinjanju te osebe z izvedbo teh testov. Ugotoviti je treba, da se tudi zgoraj v točki 75 navedena sodba V/Parlament (EU:F:2011:101, točka 110 in naslednje) nanaša na položaj, ki ni primerljiv s tem, saj gre za vprašanje posredovanja zdravstvenih podatkov nekdanjega zaposlenega Komisije Parlamentu brez privolitve zadevne osebe, zaradi katerega je Parlament umaknil ponudbo za zaposlitev.

106 Ob upoštevanju navedenih ugotovitev je zato težko najti vzporednice ali podobnost med dejanskim stanjem iz teh sodb in položajem v obravnavanem primeru, ki bi podprle trditve tožeče stranke.

107 Poleg tega iz razlogov, navedenih v točki 52 in naslednjih, ni mogoče skleniti, da gre za „vmešavanje javne oblasti“ v zasebno življenje v smislu člena 8 EKČP, kadar je tožeča stranka, kakor v tem primeru, privolila v razkritje podatkov.

108 Zato Splošno sodišče ugotavlja, da tožeča stranka ni dokazala, da je Parlament kršil Konvencijo o pravicah invalidov ali EKČP.

109 Na podlagi navedenega je treba trditve glede nezakonitega ravnanja Parlamenta zavrniti.

110 Ker so trije pogoji, ki so potrebni za ugotovitev nepogodbene odgovornosti Unije, kumulativni (sodba z dne 10. julija 2014, Nikolaou/Računsko sodišče, C-220/13 P, ZOdl., EU:C:2014:2057, točka 52), je treba tožbo v celoti zavrniti, ne da bi bilo treba preizkusiti trditve glede škode in vzročne zveze. Vendar Splošno sodišče meni, da je v tem primeru primerno preizkusiti tudi te trditve.

2. *Škoda in vzročna zveza*

Trditve strank

111 Tožeča stranka trdi, da ji je zaradi nezakonitega ravnanja Parlamenta nastala premoženjska in nepremoženjska škoda.

112 Prvič, tožeča stranka navaja, da si je morala zagotoviti pomoč odvetnika in da je Parlament dokument s svoje spletne strani umaknil šele po dveh opominih njenega svetovalca. Tožeči stranki naj bi s tem nastali stroški v višini 1 000 EUR, kar pomeni njeno premoženjsko škodo.

113 Drugič, tožeča stranka v zvezi z nepremoženjsko škodo navaja, da je bila zaradi zaničevalnega ravnanja in zavlačevanja Parlamenta globoko prizadeta in da ji je skrb, da bi njen sin, ki je bil hudo duševno prizadet in zelo krhek, lahko izvedel za objavljene informacije, povzročila močan stres. Nepremoženjsko škodo *ex aequo et bono* ocenjuje na 40.000 EUR.

114 Tožeča stranka v repliki trdi, da dolžina obdobja med objavo in zahtevkom za izbris ni pomembna. Trdi tudi, da je zahtevek za izbris vložila takoj, ko je izvedela za objavo podatkov.

115 Tožeča stranka meni, da je med nezakonitostjo in škodo podana neposredna vzročna zveza, saj je škoda nastala zato, ker je Parlament objavil podatke in ker je bilo izbris podatkov težko doseči.

116 Parlament ne prereka dejstva, da je tožeči stranki – če se dokaže nezakonitost njegovega ravnanja – nastala premoženjska škoda v višini 1 000 EUR zaradi stroškov odvetnika. Vendar meni, da tožeča stranka ni dokazala obstoja nepremoženjske škode.

117 Nazadnje, Parlament ne izpodbija obstoja vzročne zveze, če Splošno sodišče ugotovi, da je bilo njegovo ravnanje nezakonito in da je tožeči stranki nastala škoda.

Presoja Splošnega sodišča

118 Spomniti je treba, da, kar zadeva pogoj škode, mora biti ta v skladu s sodno prakso resnična in gotova. Nasprotno le hipotetična in neopredeljena škoda ne daje pravice do nadomestila (sodba z dne 28. aprila 2010, BST/Komisija, T-452/05, ZOdl., EU:T:2010:167, točka 165). Vendar je pogoj glede obstoja gotove škode izpolnjen, kadar je škoda neizbežna in predvidljiva z zadostno gotovostjo, tudi če je ni mogoče natančno številčno opredeliti (sodba z dne 14. januarja 1987, Zuckerfabrik Bedburg in drugi/Svet in Komisija, 281/84, Recueil, EU:C:1987:3, točka 14).

119 Stranka, ki uveljavlja odgovornost Unije, mora predložiti dokaze v zvezi z obstojem oziroma obsegom škode, na katero se sklicuje, ter dokazati dovolj neposredno vzročno zvezo med to škodo in očitanim ravnanjem institucije (zgoraj v točki 118 navedena sodba BST/Komisija, EU:T:2010:167, točka 167).

120 Ugotoviti je treba, da Parlament ne prereka obstoja premoženjske škode, ki jo zatrjuje tožeča stranka, namreč stroškov njenega odvetnika, če je bilo njegovo ravnanje nezakonito.

121 Glede nepremoženjske škode pa je treba ugotoviti, da tožeča stranka obstoja take škode ni dokazala. Omejila se je na navedbo, da je bila zaradi zaničevalnega ravnanja in zavlačevanja Parlamenta globoko prizadeta in da ji je to povzročilo močan stres, ne da bi v podporo tej trditvi predložila kakršen koli dokaz. Zato teh trditev ni mogoče sprejeti.

122 Na podlagi navedenega je treba zavrniti trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na obstoj nepremoženjske škode.

123 Nazadnje, spomniti je treba, da se obstoj vzročne zveze prizna, če je med kršitvijo, ki jo je storila zadevna institucija, in zatrjevano škodo neposredna vzročno-posledična povezava, in da mora tožeča stranka za to predložiti dokaze (sodba z dne 28. septembra 1999, Hautem/EIB, T-140/97, Recueil, EU:T:1999:176, točka 85). V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti škoda dovolj neposredna posledica očitanega ravnanja (sodba z dne 25. junija 1997, Perillo/Komisija, T-7/96, Recueil, EU:T:1997:94, točka 41).

124 Iz sodne prakse izhaja, da gre, čeprav se zadevnim osebam ne sme prepovedati, da si že v predhodnem postopku zagotovijo odvetniško svetovanje, za njihovo lastno izbiro, ki je ni mogoče pripisati zadevni instituciji (sodba z dne 9. marca 1978, Herpels/Komisija, 54/77, Recueil, EU:C:1978:45, točka 48; z dne 28. junija 2007, Internationaler Hilfsfonds/Komisija, C-331/05 P, ZOdl., EU:C:2007:390, točka 24, in z dne 8. julija 2008, Franchet in Byk/Komisija, T-48/05, ZOdl., EU:T:2008:257, točka 415). Tako se stroški, ki jih je po svoji izbiri imela zadevna oseba, ne morejo naložiti Parlamentu (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Internationaler Hilfsfonds/Komisija, EU:C:2007:390, točka 27). Zato med zatrjevano premoženjsko škodo, ki naj bi nastala tožeči stranki, in ravnanjem Parlamenta ni nikakršne vzročne zveze.

125 Zato je treba trditve tožeče stranke glede vzročne zveze med zatrjevano nezakonitostjo in premoženjsko škodo prav tako zavrniti.

126 V teh okoliščinah je treba odškodninski zahtevek tožeče stranke za povračilo zatrjevane škode zavrniti kot neutemeljen.

Stroški

127 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogom Parlamenta naloži plačilo stroškov.

128 V skladu s členom 138(1) Poslovnika Splošnega sodišča nosi ENVP svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. CN poleg svojih stroškov nosi stroške Evropskega parlamenta.

3. Evropski nadzornik za varstvo podatkov (ENVP) nosi svoje stroške.

S. Frimodt Nielsen F. Dehousse A. M. Collins

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 3. decembra 2015.

Podpisi